

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 423

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 25 iunie 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 470 din 17 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 4 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.....	2-3	Decizia nr. 517 din 29 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2 ⁴) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991	10-11
Decizia nr. 476 din 17 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.....	4-5	Decizia nr. 524 din 31 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	12-13
Decizia nr. 482 din 29 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 alin. 2 din Codul penal.....	5-7	Decizia nr. 530 din 31 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	13-15
Decizia nr. 497 din 29 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 7, art. 8 și art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	7-8	Decizia nr. 538 din 31 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	15-16
Decizia nr. 512 din 29 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.....	9-10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 470

din 17 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 4 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 4 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Andco” — S.R.L. din comuna Adunați în Dosarul nr. 5.143/2006 al Judecătoriei Ploiești.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 137D/2007, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 4 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cala” — S.A. din Târgu-Mureș în Dosarul nr. 3.209/320/2006 (nr. în format vechi 10.245/8.314/2006) al Judecătoriei Târgu-Mureș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate invocate în Dosarele nr. 117D/2007 și nr. 137D/2006, pune în discuție, din oficiu, conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că sunt întrunite condițiile conexării.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 137D/2007 la Dosarul nr. 117D/2007, care a fost primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorii excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.143/2006, **Judecătoria Ploiești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 4 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, invocată de Societatea Comercială „Andco” — S.R.L. din comuna Adunați în dosarul menționat.

Prin Încheierea din 19 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.209/320/2006 (nr. în format vechi 10.245/8.314/2006), **Judecătoria Târgu-Mureș a sesizat**

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 4 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, invocată de Societatea Comercială „Cala” — S.A. din Târgu-Mureș în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, similară în cele două dosare, se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale întrucât nu permit o examinare profundă a pretențiilor care fac obiectul judecății și îi favorizează pe creditori, ale căror cereri se soluționează doar pe baza înscrisurilor depuse, în detrimentul debitorilor, care sunt limitați în dreptul lor de a se apăra. Totodată, se susține că aceleași prevederi legale exclud posibilitatea de a administra probe pe fond, chiar și în privința obligațiilor asumate prin contracte sinalagmatice, fapt ce poate conduce la efectuarea unei plăți nedatorate și, astfel, la încălcarea prevederilor art. 44 alin. (2) din Constituție. În opinia autorilor excepției, limitarea dreptului părților de a-și dovedi susținerile la proba cu înscrisuri nu poate fi justificată prin caracterul de procedură specială și accelerată a somației de plată. În sfârșit, se mai susține că procedura somației de plată aduce limitări dreptului debitorului de a exercita căile de atac permise de dreptul comun, deși nu subzistă vreuna dintre situațiile limitative prevăzute de art. 53 din Constituție.

Judecătoria Ploiești apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

Judecătoria Târgu-Mureș consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile legale criticate fiind, în opinia instanței, constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența constantă a Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se invocă și jurisprudența Curții Constituționale referitoare la aceleași prevederi legale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În legătură cu obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși prin Încheierea din 15 septembrie 2006, Judecătoria Ploiești a sesizat Curtea Constituțională cu neconstituționalitatea dispozițiilor art. 1 și art. 4 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, în realitate critica autoarei excepției, Societatea Comercială „Andco” — S.R.L., referitoare la art.1 din ordonanță, privește doar primul alineat al acestuia, iar nu întregul articol.

Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 4 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): „*Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însoțit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.*”;

— Art. 4 alin. (2) și (4): „(2) *În toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruie în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată. [...]*

(4) *În citație se va face mențiunea că până cel mai târziu în ziua fixată pentru înfățișare debitorul poate să depună întâmpinare, precum și actele ce pot contribui la soluționarea cererii.*”.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 4 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Andco” — S.R.L. din comuna Adunați în Dosarul nr. 5.143/2006 al Judecătoria Ploiești și de Societatea Comercială „Cala” — S.A. din Târgu-Mureș în Dosarul nr. 3.209/320/2006 (nr. în format vechi 10.245/8.314/2006) al Judecătoria Târgu-Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prevederile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, ale art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, ale art. 44 care statuează cu privire la *Dreptul de proprietate privată*, ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 126 referitoare la *Instanțele judecătorești* și ale art. 135 privind *Economia*. Totodată, sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care se referă la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată a mai fost supusă controlului de constituționalitate, atât în ansamblul ei, cât și prin examinarea separată a dispozițiilor sale, prin raportare la aceleași norme constituționale invocate și în prezenta cauză.

Astfel, de exemplu, prin deciziile nr. 109 din 13 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 5 martie 2007, nr. 153 din 23 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 10 martie 2006, și nr. 25 din 12 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 16 februarie 2006, Curtea a statuat, pentru argumentele acolo reținute, că dispozițiile art. 1 alin. (1) și art. 4 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 nu încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 20, 21, art. 24 alin. (1), art. 44, art. 53 alin. (2) și ale art. 126 alin. (2) și nici pe cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, răspunzând, cu acele prilejuri, unor critici similare celor formulate în prezenta cauză.

Prin urmare, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții în materie, soluția și considerentele ce au stat la baza deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în această cauză.

În ceea ce privește critica aceluiași text de lege în raport de prevederile art. 135 din Constituție, se constată că este neîntemeiată, întrucât acestea sunt în concordanță cu normele constituționale ce consacră economia bazată pe libera inițiativă și concurență.

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 476

din 17 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (2) lit. c) din Legea asigurărilor sociale de sănătate nr. 145/1997 și ale art. 51 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, excepție ridicată de Marieta Volovăț în Dosarul nr. 2.184/32/2006 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, precizând că textele de lege criticate nu mai sunt în vigoare, dar că soluția legislativă criticată a fost preluată în art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006, pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.184/32/2006, **Curtea de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (2) lit. c) din Legea asigurărilor sociale de sănătate nr. 145/1997 și ale art. 51 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate.** Excepția a fost ridicată de Marieta Volovăț cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 2.728 din 29 iunie 2006, pronunțată de Tribunalul Iași în Dosarul nr. 6.978/2005.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate au caracter discriminatoriu și descurajează libera inițiativă. În acest sens, arată că asigurații beneficiază de un pachet de servicii medicale indiferent de quantumul contribuției lor. Astfel, sunt defavorizați cei care obțin venituri mari și care contribuie cu sume mai mari la sistemul de asigurări de sănătate, dar care nu beneficiază de un pachet de servicii corespunzător sumelor plătite.

Curtea de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, întrucât contribuțiile la fondul național de asigurări de sănătate, prin caracterul lor obligatoriu, sunt asimilate din punct de vedere fiscal taxelor și impozitelor, iar obligația cetățenilor de a contribui prin impozite, taxe sau alte aporturi asemănătoare la cheltuielile publice este consacrată de art. 56 din

Constituție. De asemenea, arată că dispozițiile de lege criticate reprezintă opțiunea legiuitorului care a apreciat că este just ca cei care obțin venituri mai mari să aibă o contribuție corespunzătoare la constituirea fondului național de asigurări de sănătate, principiul solidarității prevalând în acest caz.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că textele de lege criticate nu mai sunt în vigoare, dar că soluția legislativă criticată a fost preluată în art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006. În ceea ce privește aceste din urmă dispoziții de lege, arată că nu sunt discriminatorii, întrucât, deși valoarea contribuției diferă de la o persoană la alta, în raport cu quantumul veniturilor realizate, această diferență este rezonabilă și justificată de situația obiectiv deosebită în care se află persoanele care realizează venituri mai mari față de cele ale căror venituri sunt mai reduse, precum și de principiul solidarității și subsidiarității în colectarea și utilizarea fondurilor, aplicabil în materia asigurărilor sociale de sănătate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Conform încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 52 alin. (2) lit. c) din Legea asigurărilor sociale de sănătate nr. 145/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 31 iulie 1997, așa cum a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 6 noiembrie 1998, și ale art. 51 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 20 noiembrie 2002.

Curtea constată că, anterior sesizării sale, Legea nr. 145/1997 a fost abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002, iar această ordonanță de urgență a fost expres și în întregime abrogată prin art. 317 alin. (3) din titlul VIII „Asigurările sociale de sănătate” al Legii

nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006. Curtea observă însă că soluția legislativă criticată a fost preluată în art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006, care are următoarea redactare: „Contribuția lunară a persoanei asigurate se stabilește sub forma unei cote de 6,5%, care se aplică asupra:[...]”

b) veniturilor impozabile realizate de persoane care desfășoară activități independente care se supun impozitului pe venit; dacă acest venit este singurul asupra căruia se calculează contribuția, aceasta nu poate fi mai mică decât cea calculată la un salariu de bază minim brut pe țară, lunar;”.

Având în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, obiect al controlului de constituționalitate nu îl pot constitui decât prevederile dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, Curtea urmează să analizeze constituționalitatea prevederilor art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006.

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și ale art. 45 privind dreptul persoanei la o activitate economică și la libera inițiativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate sub aspectul conformității lor cu principiul constituțional al egalității în drepturi. Astfel, prin Decizia nr. 56 din 26 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 21 februarie 2006, și Decizia nr. 125 din 15 februarie

2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 15 martie 2007, Curtea a statuat că „este firesc ca valoarea contribuției să difere de la persoană la persoană, în funcție de quantumul veniturilor realizate. Această diferență este rezonabilă și justificată de situația obiectiv deosebită în care se află persoanele care realizează venituri mai mari față de cele ale căror venituri sunt mai reduse, precum și de principiul solidarității și subsidiarității în colectarea și utilizarea fondurilor, aplicabil în materia asigurărilor sociale de sănătate”.

De asemenea, Curtea a reținut că „principiul constituțional al așezării juste a sarcinilor fiscale pentru suportarea cheltuielilor publice impune diferențierea contribuției persoanelor care realizează venituri mai mari. De altfel, cota de contribuție, exprimată procentual, este unică, neavând caracter progresiv, astfel că diferența valorică a contribuției este determinată de nivelul diferit al venitului”.

Având în vedere că în cauză nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor invocate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește conformitatea prevederilor de lege criticate cu art. 45 din Constituție, Curtea constată că acest text constituțional garantează într-adevăr accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora, condiționat însă de respectarea cadrului legal. Prin urmare, îndeplinirea obligațiilor legale ce revin persoanelor care desfășoară o activitate independentă nu poate fi privită ca o restrângere a liberei inițiative.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Marieta Volovăț în Dosarul nr. 2.184/32/2006 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 482

din 29 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 alin. 2 din Codul penal

Ion Predescu — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător

Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Miguel Sorin Pascu și Nicolae Ionuț Pascu în Dosarul nr. 13.571/303/2006 al Judecătoria Sectorului 6 București.

La apelul nominal răspund Alina Doroftei și Claudiu Andrei Condoianis, lipsind autorii excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Părțile prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, considerând că textul de lege criticat este constituțional.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 13.571/303/2007, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 alin. 2 din Codul penal**, excepție ridicată de Miguel Sorin Pascu și Nicolae Ionuț Pascu în cauza penală având ca obiect judecarea acestora pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de dispozițiile art. 182 alin. 2 și art. 180 alin. 2 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia apreciază că dispozițiile art. 182 alin. 2 din Codul penal incriminează o conduită, cu consecința aplicării unei sancțiuni severe, pe motiv că „a pus în primejdie viața persoanei”. În acest sens, se arată că o astfel de reglementare are un caracter „deosebit de vast și un grad ridicat de relativitate”, în contextul în care aprecierea consecinței activității infracționale „este numai una ipotetică, rezultatul letal nu s-a produs și atitudinea subiectivă a făptuitorului nu este în sensul producerii rezultatului letal”. Astfel, se produce o discriminare între cei ale căror fapte „pricinuesc vătămări cuantificabile obiectiv-matematic prin numărul de zile de îngrijiri medicale” și persoanele ale căror fapte, deși pricinuesc vătămări cuantificabile matematic prin zile de îngrijiri medicale, totuși, datorită criteriului amintit, determină o sancțiune mult mai gravă.

Judecătoria Sectorului 6 București apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, considerând că principiul egalității impune instituirea unui tratament juridic diferit pentru situații de fapt diferite. În acest sens, se arată că atingerea adusă integrității corporale a persoanei este mai gravă în cazul în care fapta a avut ca urmare finalitatea prevăzută de textul legal criticat față de cea care a condus la leziuni materializate pe corpul victimei care pot fi cuantificate prin prisma unui criteriu matematic, și anume zile de îngrijiri medicale.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Dispozițiile legale criticate nu creează discriminări, deoarece legiuitorul are dreptul de a stabili un regim sancționator mai sever pentru persoane care au săvârșit fapte de o anumită gravitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 182 alin. 2 din Codul penal sunt constituționale în condițiile în care prevăd fapte cu un grad de pericol social mai ridicat. Astfel tratamentul sancționator trebuie să fie mai sever față de vătămarea corporală care necesită numai un anumit număr de zile de îngrijiri medicale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 182 alin. 2 din Codul penal, care au următorul cuprins: *„Dacă fapta a produs vreuna din următoarele consecințe: pierderea unui simț sau organ, încetarea funcționării acestora, o infirmitate permanentă fizică ori psihică, slujirea, avortul, ori punerea în primejdie a vieții persoanei, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 10 ani.”*

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, cu raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

Susținerile autorilor excepției referitoare la caracterul discriminatoriu al prevederilor legale criticate sunt neîntemeiate. Art. 182 alin. 2 din Codul penal incriminează faptele care pricinuesc pierderea unui simț sau organ, încetarea funcționării acestora, o infirmitate permanentă fizică ori psihică, slujirea, avortul ori punerea în primejdie a vieții persoanei. Acestea sunt diferite, din punct de vedere al gravității producerii consecințelor, de celelalte fapte reglementate la art. 180, 181 și art. 182 alin. 1 din Codul penal, dar care au ca urmări leziuni pentru a căror vindecare este necesar un anumit număr de zile de îngrijiri medicale și, în consecință, regimul sancționator aplicabil nu poate fi identic. În primul caz, fapta persoanei aduce o atingere mult mai gravă integrității corporale și sănătății, cu consecințe iremediabile asupra acestora, decât în cazul în care leziunile pot fi vindecabile într-un număr de zile. Pericolul social al unei astfel de fapte este mai ridicat decât cel al unei vătămări corporale ce produce leziuni vindecabile, ceea ce justifică instituirea unui regim sancționator mai sever. De asemenea, sunt neîntemeiate susținerile că prevederile criticate au „un caracter deosebit de vast și un grad ridicat de relativitate”. Criteriile prevăzute de art. 182 alin. 2 din Codul penal sunt obiective, expertiza medico-legală urmând să stabilească, pentru fiecare caz în parte, dacă fapta a pricinuit finalitatea prevăzută de textul de lege criticat. În consecință, Curtea constată, în acord cu jurisprudența sa în ceea ce privește principiul egalității consacrat prin art. 16 din Constituție, că legiuitorul este în drept să stabilească un tratament juridic diferit pentru situații de fapt diferite, principiul egalității neînsemnând uniformitate de regim juridic.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Miguel Sorin Pascu și Nicolae Ionuț Pascu în Dosarul nr. 13.571/303/2006 al Judecătoriei Sectorului 6 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 497

din 29 mai 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 7, art. 8 și art. 9
din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 7, 8 și 9 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vilcart” — S.R.L. din Călimănești în Dosarul nr. 6.561/90/2006 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și contencios administrativ-fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6.561/90/2006, **Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și contencios administrativ-fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 7, 8 și 9 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vilcart” — S.R.L. din Călimănești în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă dreptul la un proces echitabil prin „crearea la îndemâna uneia dintre părți a posibilității de a obține o hotărâre

judecătorească executorie, fără ca cealaltă parte să fie citată și fără să existe măcar garanția legalității soluției și a echității procesului civil”. Totodată, se apreciază că din interpretarea dispozițiilor legale criticate „reiese fără echivoc faptul că părții nu i se asigură în cadrul acestei proceduri speciale o cale de atac eficientă și legală, care să garanteze un control jurisdicțional adecvat”.

Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și contencios administrativ-fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că, prin mai multe decizii, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității aceluiași prevederi legale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența constantă a Curții Constituționale în această materie.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Invocă și jurisprudența Curții Constituționale referitoare la aceleași prevederi legale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29

din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1, 7, 8 și 9 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Textele legale ce fac obiectul excepției au următorul conținut:

— Art. 1: „(1) *Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însoțit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.*

(2) *Suma ce reprezintă obligația prevăzută la alin. (1), precum și dobânzile, majorările sau penalitățile datorate potrivit legii se actualizează în raport cu rata inflației aplicabilă la data plății efective.*”;

— Art. 7: „*Ordonanța prin care judecătorul a respins cererea creditorului este irevocabilă. În acest caz, precum și în cazul în care prin ordonanță cererea sa a fost admisă în parte, creditorul poate introduce cerere de chemare în judecată potrivit dreptului comun.*”;

— Art. 8: „(1) *Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.*

(2) *Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.*

(3) *Abrogat.*

(4) *Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 7 se aplică în mod corespunzător.*

(5) *Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.*”;

— Art. 9: „(1) *Ordonanța de admitere în tot sau în parte a cererii creditorului, împotriva căreia nu a fost introdusă cerere în anulare potrivit art. 8, este irevocabilă.*

(2) *La cererea creditorului ordonanța prevăzută la alin. (1) sau, după caz, ordonanța împotriva căreia a fost introdusă cererea în anulare prevăzută la art. 8, care însă a fost respinsă prin hotărâre rămasă irevocabilă prin nerecurare ori prin respingerea recursului, va fi investită cu formulă executorie, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă. Astfel investită, ordonanța constituie titlu executoriu, care se eliberează creditorului. Totodată titlul, în copie, se comunică și debitorului.*”

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 7, 8 și 9 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vilcart” — S.R.L. din Călimănești în Dosarul nr. 6.561/90/2006 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și contencios administrativ-fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Prevederile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și cele ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac. Totodată, sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care se referă la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, se constată că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată a mai fost supusă controlului de constituționalitate în numeroase rânduri, atât în ansamblul ei, cât și prin examinarea separată a dispozițiilor sale, prin raportare la aceleași norme constituționale invocate și în prezenta cauză.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 219 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 2 iunie 2005, Decizia nr. 497 din 29 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.003 din 11 noiembrie 2005, Decizia nr. 101 din 13 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 13 martie 2007, și Decizia nr. 158 din 27 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 19 martie 2007, Curtea a statuat, pentru considerentele acolo reținute, că prevederile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 în ansamblul său, respectiv normele criticate în prezenta cauză, nu încalcă dreptul la un proces echitabil și nici normele constituționale referitoare la căile de atac.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a modifica jurisprudența Curții în materie, soluția și considerentele ce au stat la baza deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în această cauză.

Curtea mai constată că este neîntemeiată susținerea potrivit căreia textele legale ce fac obiectul excepției încalcă normele constituționale și convenționale invocate, prin „crearea la îndemâna uneia dintre părți a posibilității de a obține o hotărâre judecătorească executorie, fără ca cealaltă parte să fie citată și fără să existe măcar garanția legalității soluției și a echității procesului civil”. Aceasta întrucât, potrivit art. 4 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, „*în toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruie în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată.*”

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 512

din 29 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8
din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „CGR Construcții Generale” — S.A. din București în Dosarul nr. 5.967/105/2006 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 163 din 8 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 378/42/2007, **Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de reclamanta Societatea Comercială „CGR Construcții Generale” — S.A. din București în Dosarul nr. 5.967/105/2006 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat creează o vădită inegalitate procesuală între debitor și creditor. Astfel, în ceea ce privește creditorul, acesta are la dispoziție, în ipoteza respingerii somației de plată, posibilitatea de a formula o acțiune în realizarea creanței sale, întemeiată pe dispozițiile dreptului comun, beneficiind de toate garanțiile procesuale obișnuite, în timp ce debitorul, în situația în care pierde litigiul în fața primei instanțe prin respingerea acțiunii în anulare, nu are posibilitatea de a se adresa unei instanțe de control judiciar.

Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dreptul la un proces echitabil este asigurat de dispozițiile art. 4 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului,

Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu trimitere la motivele care fundamentează jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând decizia de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Textul de lege ce face obiectul excepției are următorul conținut:

— Art. 8: „(1) Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

(3) Abrogat.

(4) Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 7 se aplică în mod corespunzător.

(5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”

Prevederile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată a mai fost supusă controlului de constituționalitate, atât în ansamblul ei, cât și prin examinarea separată a dispozițiilor sale, inclusiv a art. 8, prin raportare la aceleași norme constituționale și convenționale invocate și în prezenta cauză.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 251 din 15 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 6 iulie 2004, și prin Decizia nr. 522 din

20 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 din 13 iulie 2006, Curtea a statuat, pentru argumentele acolo reținute, că art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 și nici pe cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil, răspunzând cu acel prilej unor critici similare celor formulate în prezenta cauză.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții în materie, soluția și considerentele ce au stat la baza deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în această cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „CGR Construcții Generale” — S.A. din București în Dosarul nr. 5.967/105/2006 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 517

din 29 mai 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2⁴)
din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991**

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2⁴) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Viorel Gheorghe Hausi în Dosarul nr. 3.525/100/2006 al Tribunalului Maramureș — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 15 mai 2007 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 29 mai 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.525/100/2006, **Tribunalul Maramureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2⁴) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Viorel Gheorghe Hausi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile art. III alin. (2⁴) din Legea nr. 169/1997 ocrotesc prioritar interesele unor terți indiferent de buna sau rea credință a acestora și adoptă o formulă comună de indemnizare a foștilor proprietari pentru o măsură care nu are caracter de ordin general. Or, este de principiu faptul că legiuitorul nu poate adopta formule comune de indemnizație decât în compensarea unor măsuri cu caracter general, cum ar fi, de exemplu, exproprierea pentru cauză de utilitate publică. Prin urmare, textul de lege criticat aduce atingere excesivă dreptului de proprietate privată și principiului garanțării de către stat a acestui drept.

Tribunalul Maramureș — Secția civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră excepția neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. III alin. (2⁴) din Legea nr. 169/1997 sunt în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. III alin. (2⁴) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, dispoziții introduse prin articolul unic pct. 4 din titlul V al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Textul de lege criticat are următorul conținut: „*În cazul unor înstrăinări succesive ale terenurilor, cel care a vândut terenul pe baza titlului constatat nul este obligat să remită prețul actualizat fostului proprietar rămas fără teren.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (2) teza întâi, alin. (3) și alin. (6) referitoare la garantarea proprietății private, expropriere și despăgubirile cuvenite în acest caz.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, asupra criticii având ca obiect dispozițiile art. III din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, s-a pronunțat prin Decizia nr. 375/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 8 iulie 2005, constatând că aceste dispoziții, introduse prin Legea privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, care au format obiectul sesizării, sunt constituționale. Curtea a reținut că „legiuitorul nu a adus atingere drepturilor câștigate în mod legal, ci a statuat, prin norme imperative, că actele de reconstituire și constituire a dreptului de proprietate, emise în condiții ilegale, sunt lovite de nulitate absolută. Efectul nulității absolute de repunere în situațiile anterioare deschide posibilitatea celor îndreptățiți să beneficieze de reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor”.

Astfel, în situația în care respectivele titluri de proprietate au intrat în circuitul civil prin acte de vânzare-cumpărare succesive sau în alt mod, fostul proprietar se va adresa justiției pentru constatarea nulității absolute a

titlului inițial, potrivit art. III din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1990. Însă în aceste cazuri dispozițiile legale aplicabile nu trebuie să creeze o stare de instabilitate a raporturilor juridice și să aducă atingere drepturilor câștigate în temeiul legilor menționate anterior, ce au reglementat regimul reconstituirii și constituirii dreptului de proprietate funciară. Astfel, legiuitorul a instituit o excepție de la regula reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor pe vechile amplasamente, reglementând obligația persoanei care a vândut terenul pe baza titlului constatat nul de a remite prețul actualizat fostului proprietar rămas fără teren.

De altfel, opțiunea legiuitorului de a-i prefera pe subdobânditorii înstrăinărilor succesive nu vine în contradicție cu spiritul Legii nr. 18/1991, și anume cu caracterul reparator consacrat de aceasta, întrucât, în situația în care restituirea în natură nu mai poate opera, devin aplicabile dispozițiile referitoare la remiterea prețului actualizat.

Însă Curtea reține că reglementarea sancțiunii nulității absolute a actelor emise în mod ilegal, până la adoptarea legii criticate, nu presupune încălcarea principiului statului de drept și respectarea principiului de dreptate, consacrat ca valoare constituțională la art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală, care prevede că „*România este stat de drept [...] în care [...] drepturile și libertățile cetățenilor [...], dreptatea [...] reprezintă valori supreme, [...] și sunt garantate*”. Astfel, legiuitorul a stabilit că existența drepturilor dobândite cu rea-credință sau prin abuzul autorității publice nu este compatibilă cu garantarea drepturilor și libertăților cetățenilor, potrivit prevederilor art. 57 din Constituție, în virtutea cărora „*Cetățenii români [...] trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți*”. Or, este de competența instanțelor judecătorești să constate, în funcție de probele administrate în cauză, buna sau reaua-credință a celui care a vândut terenul pe baza titlului constatat nul sau a subdobânditorului terenului și, după caz, să facă aplicarea dispozițiilor art. III alin. (2⁴) din Legea nr. 169/1997 sau a celor care constituie dreptul comun în materia cauzei contractelor civile, respectiv art. 966—968 din Codul civil.

Prin urmare, autorul excepției nu face o veritabilă critică de neconstituționalitate, întrucât problemele pe care le ridică reprezintă chestiuni de aplicare a legii, care țin exclusiv de competența instanței de judecată, astfel încât excepția cu un atare obiect este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2⁴) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Viorel Gheorghe Hausi în Dosarul nr. 3.525/100/2006 al Tribunalului Maramureș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

Prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 524

din 31 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26
din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Cheng Xue Wen în Dosarul nr. 9.852/302/2006 al Judecătoria Sectorului 5 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 148D/2007, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Chen Shuting în Dosarul nr. 8.882/302/RF/2005 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 148D/2007 la Dosarul nr. 58D/2007, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Precizează că Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată expres prin Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, dar că soluția legislativă conținută de textul criticat a fost preluată ca principiu de noua reglementare la art. 26. Menționează că în domeniul reglementat de textul de lege criticat Curtea Constituțională are o bogată jurisprudență a cărei modificare nu se justifică în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 18 decembrie 2006 și 2 noiembrie 2006, pronunțate în dosarele nr. 9.852/302/2006 și nr. 8.882/302/RF/2005, **Judecătoria Sectorului 5 București, respectiv Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România.** Excepția a fost ridicată de Cheng Xue Wen și, respectiv, Chen Shuting în cauze civile având ca obiect obținerea statutului de refugiat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate având un conținut similar se susține, în esență, că redactarea art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 este imprecisă în ceea ce privește protejarea dreptului la respectarea vieții de familie ca o condiție de acordare a

protecției umanitare. Arată că dispozițiile art. 26 alin. (1) din Constituție, raportate la cele ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instituie în sarcina statelor obligația de a se abține de la orice amestec în exercitarea de către o persoană a dreptului său la viața de familie, iar legea trebuie să indice cu suficientă claritate limitele și modalitățile de exercitare a marjei de apreciere acordate autorităților. Face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv cauzele *Airey împotriva Irlandei*, 1979, *Moustaquim împotriva Belgiei*, 1991, *Lupșa împotriva României*, 2006, și *Boultif împotriva Elveției*, 2001.

Judecătoria Sectorului 5 București și Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul precizează că prevederile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 au fost preluate de art. 26 din Legea nr. 122/2006, lege care a abrogat ordonanța menționată. Consideră că textul criticat oferă suficiente elemente pentru a fi înțelese condițiile în funcție de care se poate acorda forma solicitată de protecție umanitară, fără să aducă atingere dreptului la viața de familie, garantat de Constituție.

Avocatul Poporului arată că, urmare a abrogării Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 prin Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, obiectul excepției îl constituie prevederile art. 26 din aceasta, dispozițiile criticate fiind preluate, de principiu, în cuprinsul articolului amintit. Consideră că dispozițiile art. 26 din Legea nr. 122/2006 sunt constituționale. Apreciază în acest sens că nu este pertinentă invocarea prevederilor art. 26 alin. (1) din Constituție, raportate la cele ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, conform încheierilor de sesizare, prevederile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.136 din 1 decembrie 2004, referitoare la protecția umanitară condiționată.

La data sesizării Curții Constituționale, potrivit dispozițiilor art. 152 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind

azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, care a intrat în vigoare la 16 august 2006, prevederile art. 5 din ordonanță erau abrogate.

Ele au fost preluate, în esență, de art. 26 din Legea nr. 122/2006, care instituie o formă de protecție a străinilor și apatrizilor, denumită „*protecție subsidiară*”.

Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 26 — *Protecția subsidiară* din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, care au următorul conținut: „(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obisnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege:*

1. *condamnarea la pedeapsa cu moartea ori executarea unei astfel de pedepse; sau*

2. *tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante; sau*

3. *o amenințare serioasă, individuală, la adresa vieții sau integrității, ca urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern ori internațional, dacă solicitantul face parte din populația civilă.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată, precum și prevederilor art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la respectarea vieții private și de familie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Cheng Xue Wen și Chen Shuting în Dosarul nr. 9.852/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București și, respectiv, în Dosarul nr. 8.882/302/RF/2005 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 530

din 31 mai 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (3)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici
de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**

Ion Predescu — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător

Kozsokár Gábor — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ion Tiucă — procuror
Marieta Safta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trainic” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 13.710/2006 (nr. unic 5.614/211/2006) al Judecătoriei Cluj-Napoca.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 13.710/2006 (nr. unic 5.614/211/2006), **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trainic” — S.R.L. din Cluj-Napoca în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin aceea că instituie o prezumție de răspundere obiectivă, fără culpă și fără posibilitatea de a se demonstra contrariul. Aceleași prevederi legale încalcă, în opinia autoarei excepției, și dreptul de proprietate privată, deoarece conduc la micșorarea patrimoniului persoanei sancționate.

Judecătoria Cluj-Napoca apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că textele legale criticate sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile criticate nu contravin dispozițiilor din Legea fundamentală invocate. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale cu privire la aceleași dispoziții legale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale,

republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, având următorul cuprins:

— Art. 11 alin. (1) și (3) : „(1) *Amenzile pentru contravențiile prevăzute la art. 10 se aplică agenților economici, cu excepția celor prevăzute la lit. d), astfel:*

a) *faptele prevăzute la art. 10 lit. c), e), f), g) și o) se sancționează cu amendă de la 20 milioane lei la 40 milioane lei;*
b) *faptele prevăzute la art. 10 lit. a), b), i), j), l) și m) se sancționează cu amendă de la 80 milioane lei la 400 milioane lei;*
c) *faptele prevăzute la art. 10 lit. h), k) și n) se sancționează cu amendă de la 400 milioane lei la 1 miliard lei. [...]*

(3) *Sumele găsite la punctele de vânzare a bunurilor sau de prestare a serviciilor aparținând agenților economici prevăzuți la art. 1 alin. (1), care nu pot fi justificate prin datele înscrise în documentele emise cu aparate de marcat electronice fiscale, în registrul special, menționat la art. 1 alin. (4), ori prin facturi fiscale, după caz, sunt considerate fără proveniență și se confiscă, făcându-se venit la bugetul de stat. De asemenea, se confiscă sumele încasate din livrarea de bunuri ori prestarea de servicii după suspendarea activității agenților economici, potrivit art. 14.”*

Prevederile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 21 alin. (3) care consacră dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind *Dreptul la apărare*, ale art. 44 alin. (1) privind garantarea dreptului la proprietate privată și ale art. 135 privind *Economia*.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține:

În esență, art. 11 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 este criticat întrucât instituie o prezumție de răspundere obiectivă, fără culpă și fără posibilitatea de a se demonstra contrariul de către persoana contravenientă.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că, în realitate, textele de lege supuse controlului de constituționalitate stabilesc sancțiuni contravenționale pentru agenții economici care nu respectă dispozițiile legale incidente în materie, consecința încălcării acestora fiind amendarea contravenientului și confiscarea sumelor a căror proveniență nu poate fi justificată. Așa fiind, prevederile criticate nu instituie o răspundere obiectivă, întrucât, fiind vorba de săvârșirea unor contravenții, nu se poate aplica niciodată o sancțiune contravențională în lipsa elementului vinovăției, care este de esența acesteia. Or, existența sau inexistența vinovăției este un element al stării de fapt, a cărei apreciere este de atributul exclusiv al instanței de judecată, căreia persoana sancționată contravențional i se poate adresa fără nicio îngrădire, beneficiind în mod corespunzător de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil. În același sens, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 146 din 20 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 7 martie 2007. Soluția Curții de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește critica art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, întemeiată pe aceleași motive, întrucât nu au intervenit elemente noi.

Curtea s-a mai pronunțat și cu privire la critica aceluiași text de lege în raport de normele constituționale referitoare la garantarea dreptului de proprietate, respectiv la libertatea economică. Astfel, în alte cauze similare, prin mai multe decizii, de exemplu Decizia nr. 299 din 8 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 14 august 2003, Decizia nr. 49 din 12 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 156 din 23 februarie 2004, și Decizia nr. 355 din 2 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 497 din 8 iunie 2006, Curtea a statuat că „stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă

reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care [...] dă expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție". Totodată, Curtea a reținut că măsurile sancționatorii dispuse prin actul normativ supus criticii de neconstituționalitate vizează apărarea intereselor generale privind respectarea legislației fiscale, fiind justificate de imperativul protejării interesului social și al ordinii de drept,

aceasta îndreptățind adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția pronunțată prin deciziile menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își mențin valabilitatea.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trainic” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 13.710/2006 (nr. unic 5.614/211/2006) al Judecătoriei Cluj-Napoca.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 538

din 31 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Florin Voineag în Dosarul nr. 9.672/301/2006 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.672/301/2006, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție invocată de Florin Voineag în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că la momentul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu a existat un caz

excepțional sau vreo situație extraordinară pentru a fi reglementată circulația pe drumurile publice printr-o ordonanță de urgență, așa încât întregul act normativ are caracter neconstituțional. Totodată, arată că „lipsa unei situații excepționale rezultă și din faptul că în preambulul ordonanței nu s-a indicat care a fost cazul excepțional ce a determinat Guvernul să emită această ordonanță de urgență.”

Judecătoria Sectorului 3 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu trimitere la motivele care fundamentează jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 20 martie 2006, ordonanță republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Autorul excepției consideră că actul normativ criticat încalcă dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, astfel cum a fost revizuită, respectiv dispozițiile art. 114 alin. (4) din Constituția României, astfel cum erau în vigoare la momentul publicării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, ambele texte privind delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, se constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice a mai fost supusă controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași norme constituționale invocate și în prezenta cauză, și cu o motivare similară.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 575 din 19 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 1 noiembrie 2006, și prin Decizia nr. 245 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 14 iulie 2005, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Florin Voineag în Dosarul nr. 9.672/301/2006 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2007.

PRESEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

